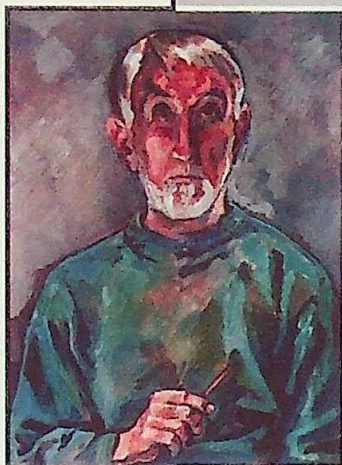

**FRANCISZEK
BUNSCH**

**FRANCISZEK
BUNSCH**

„Autoportret”,
tempera, 42 x 31 cm,
1996

Urodzony w 1926 r. w Bielsku.

Studiował malarstwo i grafikę w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie oraz grafikę w Akademii Výtvarných Umění w Pradze. Obecnie jest profesorem Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie.

Od 1951 r. bierze udział w wystawach ogólnopolskich, na których otrzymywał nagrody i wyróżnienia.

Wystawy indywidualne:

Kraków 1960, 66, 70, 76, 86, 91, 96; Bratysława, Budapeszt, Praga, Sofia 1968; Armadale (Australia) 1974; Katowice 1979; Zamość 1980; Rzeszów 1986; Lipsk 1987; Warszawa 1988; Lublin 1990; Madryt 1991.

Udział w wystawach grafiki polskiej za granicą, m.in.:

Japonia, USA, Austria, Holandia, Niemcy, Francja, Włochy, Jugosławia, Hiszpania, Kanada, Szwajcaria, ZSRR (Rosja).

Udział w wystawach międzynarodowych:

Międzynarodowe Biennale Grafiki w Krakowie 1966-1988, Małe Formy Graficzne w Łodzi 1983-1993, Consument Art '86 w Norymberdze, Premio Internazionale Biella 1987, II Festival International de Gravure „Les Pays de l'Est” Menton 1989, 15 International Independante Exhibition of Print Kanagawa, Japonia 1989, Biennale Grafiki „Cuprum” Lubin 1989, 1994, Intergrafik '90 Berlin 1990, XVI Biennale Internazionale dell' Umorismo nell' Arte Tolentino 1991, „L'Utopie... sans illusion” Fribourg, Szwajcaria 1991, I International Print Biennial Maastricht 1993.

Prace w zbiorach:

Muzeów Narodowych w Krakowie, Warszawie, Wrocławiu, muzeach w Bydgoszczy, Lublinie, Biblioteki Jagiellońskiej w Krakowie, Biblioteki Narodowej w Warszawie, Muzeach w Skopie i Pradze, Muzeum Okręgowego w Legnicy.

Bunsch jest rozmiłowany w walorach warsztatu graficznego. Sięga po coraz to nowy materiał, eksperymentuje, obdarza kultem to tworzywo, które w danej chwili najdoskonalej go wyraża, którego przymioty są najbardziej istotne dla jego odczuwania. Kult ten otwiera Bunschowi szeroką drogę eksperymentowania; narastające zaś doświadczenia techniczne tworzą grafikę, zdolną bez ograniczeń wyrażać koncepcję artysty.

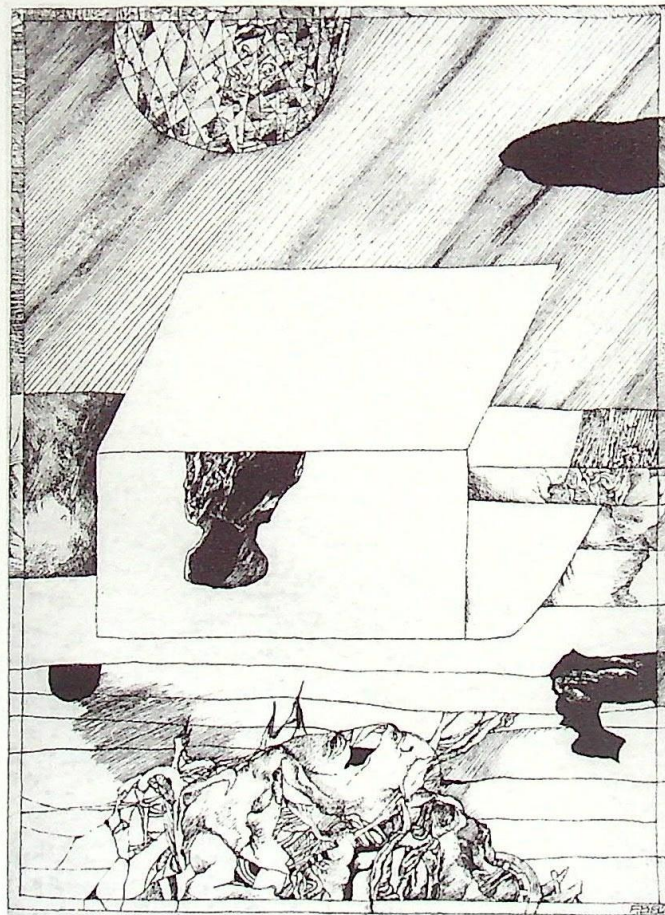
/Halina Chrostowska, z recenzji, 1966/

Wydaje mi się, że właśnie poezja jakby „pisana” grafiką jest cechą twórczości Bunscha i czynnikiem inspirującym rozwiązania formalne. Nie łączyłbym jednak tych poszukiwań ani z surrealizmem (choć jednak tak postąpić można w myśl najogólniejszych, schematycznych zaszeregowań) ani z jego popularną w Polsce odmianą nazywaną „sztuką metaforyczną”, pod które to pojęcie wszystko przecież można podciągnąć i dlatego straciło swój sens wyróżniający. Wolę więc po prostu mówić o poezji prac Bunscha zawartej w przedstawianiu faktów, przypadków, roślin, owadów, itd. (podpowiadają to tytuły poszczególnych grafik lub całych serii).

/Stefan Gierowski, z recenzji, 1981/

Treścią prac Bunscha jest przede wszystkim człowiek, bardzo często w sytuacji nacechowanej wewnętrznym dramatem. Nosicielem dramatu bywa zarówno postać ludzka, jak i to co znajduje się w jej bezpośrednim zasięgu: rzeczy, przedmioty, rekwizyty codzienności. Dramaturgia ta układa się w pracach Bunscha wg reguł swoistego teatru: jego aktorzy nie tylko przybierają maskę, wkładają kostium, sięgają po rekwizyt, ile sami stają się maską, kostiumem, rekwizytem. Dzieje się tak za sprawą deformacji podporządkowanej metaforycznemu wyrażeniu treści.

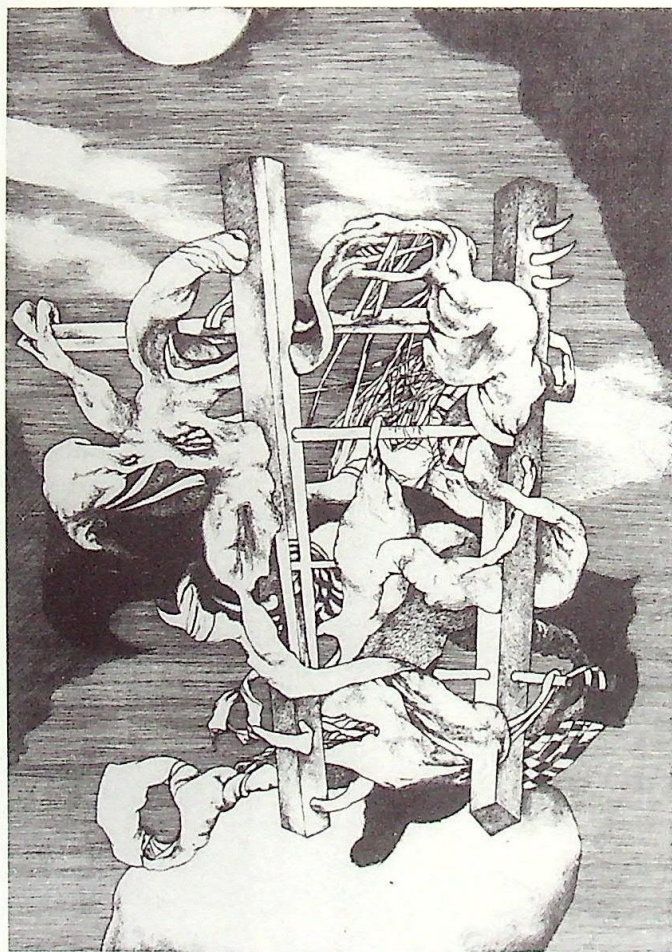
/Andrzej Pietsch, z recenzji, 1981/

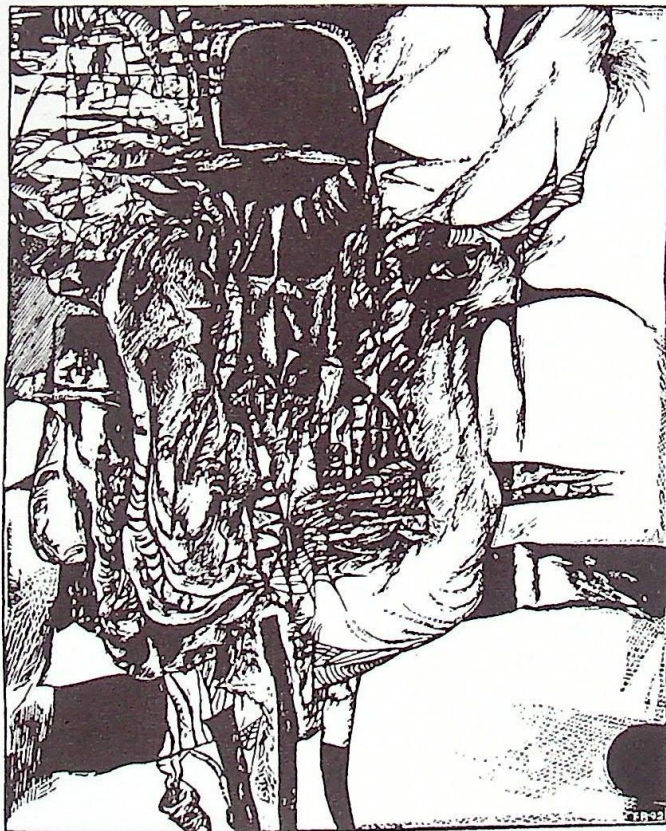
Bez tytułu, rysunek, 1982

„Improvizacja dla T.”, akwafora, 28 x 21 cm, 1989

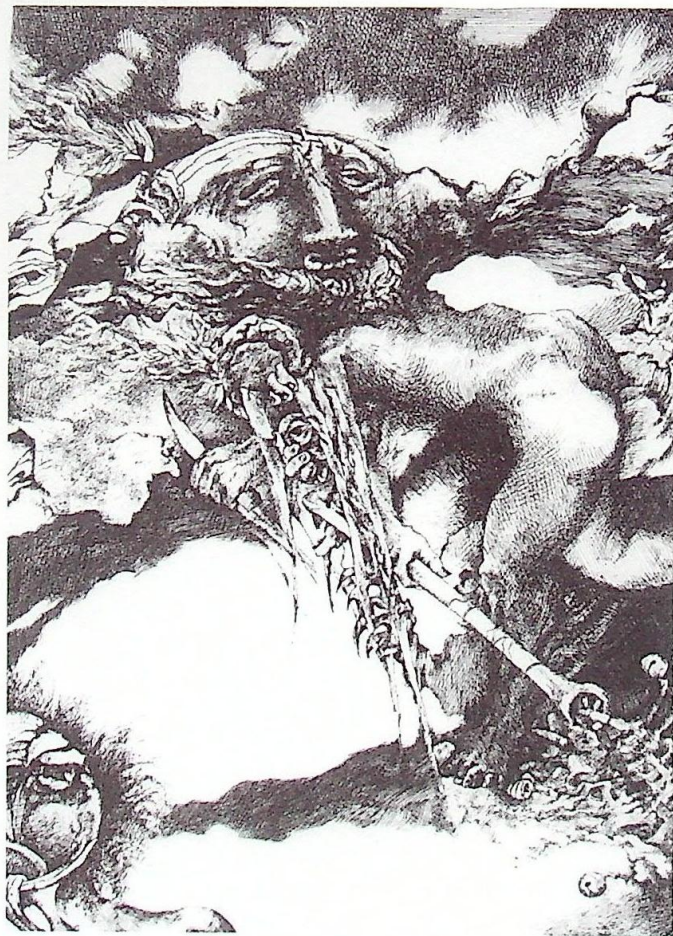
„Drabina”, sztych, 28,5 x 20 cm, 1981

„En route”, linoryt, 28 x 22,5 cm, 1992

„Zwierciadło”, akwafora z akwatintą, 49 x 32 cm, 1971

„Blazen”, akwaforta, 29 x 21 cm, 1981

„Śpięcie”, akwafora, 33 x 24 cm, 1992

„Spotkanie”, tempera, 1992

Ryciny Bunscha to jakby przypowieści, zawierające osobistą wymowę filozoficzną. Nie są to li tylko spontanicznie narzucające się wizje; są one bowiem przemyślanym wyborem i kompozycją motywów i kształtów, realnych i imaginowanych, obdarzonych szczególną funkcją znaczeń. Bywają dla nie wtajemniczonych zagadką intelektualną, grą przekory artysty przymuszającego do odgadywania utajonego sensu. Przemawiają do naszej wrażliwości zjednującym językiem kunsztownej formy, ta zaś nigdy nie pobrzmiewa fałszem, w którym sprawy zwykle i irracjonalne mogłyby stać się pospolitym komunałem.

/Ignacy Trybowski, Krakowskie Rozmaitości Kulturalne Krak, Nr 14, 1987/

...bliższe prawdy byłoby chyba zaliczenie – jeśli jakkolwiek klasyfikacja wybitnych artystów ma sens – Bunscha do nurtu sztuki emocjonalnej, gdyż jego prace, niezależnie od stopnia deformacji oraz innych plastycznych zabiegów, zachowują ten sam klimat: właśnie dramatyczny, bo osobowość artysty, a nie motyw ma w dziele sztuki decydujące znaczenie.

/Jerzy Madeyski, Życie Literackie Nr 51-52, 1987/

Twórczość Franciszka Bunscha jest typowa dla twórczości artystów jego pokolenia. Urodzeni w latach dwudziestych świadomie już przeżyli wojnę i przeobrażenia światopoglądowe, które przyspieszyły rozwój intelektualny i duchowy. Refleksja nad światem, akceptacja siebie samego, swojej „samotności”, potrzeba zostawienia po sobie „śladu”, rozmowy wewnętrznej - wpłynęły na twórczość. Poetycka natura Bunscha spowodowała, że najbliższe są mu wartości duchowe człowieka niż intelektualne dywagacje nad formą. Oczywiście wpłynęło na tę postawę również otoczenie, szkoła, ludzie, aura Akademii. Bunsch jest typowym przedstawicielem krakowskiej szkoły graficznej, która preferuje wypowiedź nie wprost, operując symboliką znaków, metaforą, swoistą ekspresją i filozofią...

/Leszek Rózga, z recenzji, 1989/

Wydanie folderu było możliwe dzięki:

B
Bomabol

„Bomabol” Sp. z o.o.
ul. Kolejowa 8, 59-300 Lubin
tel. (076) 44 10 17, fax (076) 42 63 70

Wydawca: Ośrodek Kultury „Wgórze Zamkowe”
59-300 Lubin, ul. Piastowska 15,
tel. (076) 44 16 78, fax 44 49 19

Dyrektor: Nina Stępień
Kurator: Dariusz Czekaj

Projekt graficzny: Michał Wituszyński

Copyright by: © Ośrodek Kultury „Wgórze Zamkowe” 1997

Druk: „Grafika-Druk” s.c.

OŚRODEK KULTURY

„WZGÓRZE ZAMKOWE” 59-300 Lubin, ul. Piastowska 15 tel. (076) 44 16 78